

ник „Приятел“. Писар на дружеството е Павел Бобеков, редактор по-късно на първия български всекидневник „Секидневний новинар“. През 1871 г. подобно учебно издание, със заглавие „Светлина“, се предлага и в Сливен³¹. За разширяване на географския обхват на информацията за проектирания вестник биха съдействали контактите на Добрович с българските емигрантски колонии в Букурещ, Галац, Браила, Одеса и др. През 1872 г. в Цариград идва Иван Вазов, изоставил търговските си занимания в търговската кантора на Васил Добрович в Галац. Желанието му да участва в списването на един от българските вестници обаче не се осъществява, но по това време той написва стихотворението „Един къс от Цариград“. Добрович не прави опит да ангажира сопотския поет за редактор на замисляния вестник. Цариградският родолюбец търси сподвижници с рутина в журналистиката, за да гарантира високо ниво на материалите - важен залог за създаване и бъдеща стабилност на първия български всекидневник.

Необходимостта от редакционна колегия, за да излиза подобно издание с всекидневна периодичност, предопределя проблемите около създаването на вестника. Идейните борби между „млади“ и „стари“ резонират отрицателно върху спойката на редакторския екип³². Петко Славейков и Тодор Икономов са привърженици на либерално-демократичното виждане за същността на църковната институция и устройването на Българската екзархия. Статията на Икономов „Една стъпка напред“, пренебрежението към висшите духовници, демонстрирано на страниците на „Македония“, написаната от Светослав Миларов, по внушение на Славейков, статия „Двете касти и власти или днешната наша Екзархия и що ни обещава тя“ стават финал на един етап от журналистическото поприще на двамата възможни редактори. Единият става учител, другият - преводач.

В ентузиазирания си стремеж да издаде първия български всекидневник, Димитър Добрович може би не е преценил риска за вложението си, малкия шанс за печалба и други въпроси, свързани с рентабилността на начинанието. За търговския му темперамент гаранцията за успех на предприетата дейност е от определящо значение. Но едва ли е търсил сигурна печалба, по-скоро е движан от убеждението за голямата полза от изданието. Постепенно колебанието може би е изместило неговата енергичност в друга посока. Към това навярно се прибавя разочарованието му от идейното противоборство между дейците на Българската община след учредяване на Екзархията. Понижената активност на Добрович в обществения живот несъмнено е свързана и с конфликта му с архиеерея Григорий, избран за Доростоло-Червенския митрополит. Той започва на лична основа и прераства в обществен по време на избора на духовните водачи на епархиите. Чрез цариград-